

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Jiráskovou ve věci

žalobce: J [redacted] K [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Carvanovou
sídlem Hut'ská 1383, 272 01 Kladno

proti
žalované: Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2

o zaplacení 519 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci 123 000 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 24. 10. 2013 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.
- II. Ve zbývajících částech, kterými se žalobce po žalované domáhá zaplacení 396 000 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 24. 10. 2013 do zaplacení, se žaloba **zamítá**.
- III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 57 140 Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Petry Carvanové, advokátky se sídlem Hut'ská 1383, 272 01 Kladno, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

- Žalobce se svou žalobou ze dne 19. 6. 2013 nejprve domáhal, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci 723 214 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05 % od 18. 4. 2013 do zaplacení, a aby soud konstatoval porušení práv žalobce s odůvodněním, že usnesením policejního orgánu ze dne 9. 5. 2005 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona. Žalobce podal proti tomuto usnesení stížnost, ta byla zamítnuta. Dne 9. 5. 2005 došlo k domovní prohlídce a následně i k prohlídce kanceláře žalobce v [REDAKCE] a u účetní žalobce, paní Ing. Š. [REDAKCE]. Žalobce byl poté převezen do cely předběžného zadržení, kde strávil dva dny. Přípravné řízení trvalo řadu let, obžaloba byla podána dvakrát, když první obžaloba ze dne 26. 2. 2009 byla státnímu zástupci vrácena k došetření. Druhá obžaloba byla podána dne 13. 11. 2009. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce obžaloby zproštěn dle § 226 písm. c) trestního řádu. Rozsudek nabyl právní moci dne 11. 12. 2012. V souvislosti se vzetím do cely předběžného zadržení požadoval žalobce náhradu škody v paušální výši 340 Kč, u svého zaměstnavatele nahlásil dovolenou, přesnou částku tedy nemůže specifikovat. Žalobce dále požadoval 23 110 Kč za cestovní náhrady (původně žalobce požadoval částku 22 874 Kč, podáním ze dne 13. 12. 2013 svůj nárok opravil), tedy částku, kterou musel účelně vynaložit na cesty na výslechy, hlavní líčení a za svou obhájkyní. Žalobce dále požadoval přiměřené zadostiučinění ve výši 100 000 Kč za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení, které bylo zahájeno dne 9. 5. 2005 a pravomocně skončilo dne 11. 12. 2012. Žalobci dále vznikla nezákonným trestním řízením nemajetková újma, kterou vyčíslil na 600 000 Kč (z toho 4 000 Kč za nezákonné omezení osobní svobody). V rámci trestního stíhání bylo porušeno právo žalobce na nedotknutelnost osoby vzetím do cely předběžného zadržení, na nedotknutelnost obydlí provedením domovní prohlídky včetně kancelářských prostor. Žalobci byly odposlouchávány telefonické hovory a byl mu zajištěn majetek, který neměl s trestnou činností nic společného. Tím bylo žalobci znemožněno podnikat. Jeho případ byl rovněž medializován. Za každý rok nezákonného trestního stíhání požaduje proto žalobce částku 80 000 Kč. Trestní stíhání mělo značný dopad na jeho psychiku, o řízení věděla rodina, blízcí žalobce, vzhledem k domovní prohlídce i sousedí, a zaměstnavatel. Pověst žalobce byla poškozena, přestali se s ním stýkat sousedé na chatě, proto byl donucen tuto chatu prodat. Vlivem trestního řízení se žalobci rozpadlo manželství, přestali se s ním stýkat známí a přátelé. Trestní řízení mělo vliv na zhoršení zdraví otce žalobce, který v roce 2010 zemřel. Žalobci byly zabaveny mobilní telefony, ve kterých měl obchodní kontakty, přišel proto o řadu zakázek. Na úkony činěné v trestním řízení si žalobce musel brát dovolenou, dovolená však primárně slouží k odpočinku a nikoli ke stresu při těchto úkonech. Pověst žalobce byla poškozena i v jeho zaměstnání, trestní řízení mělo spatný vliv na jeho psychiku i celkový zdravotní stav.
- Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že nároky v ní uplatněné neuznává. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 23. 4. 2013 uplatnil nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v souvislosti s citovaným trestním řízením. Žalovaná žalobci vyhověla částečně a přiznala mu částku v celkové výši 108 205 Kč, a to za cestovné částku 18 330 Kč, za nemajetkovou újmu spočívající v délce řízení 7 let a 7 měsíců částku 88 875 Kč, 1 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy za omezení na svobodě (500 Kč za den). Žalovaná sporuje žalobcovo tvrzení, že trestní řízení bylo příčinou rozvratu jeho manželství. Dále neuznala jeho nárok na zaplacení 340 Kč za vybranou dovolenou, žalobce neprokázal, že by mu nějaký zisk ušel. Co se týče cestovného za rok 2005, tento nárok nebyl dosud vypořádán, neboť nebyly doloženy doklady, zejména kopie technického průkazu, umožňující mimosoudní zaplacení. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

3. Podáním ze dne 13. 12. 2013 vzal žalobce svou žalobu co do zaplacení 108 205 Kč částečně zpět, neboť mu žalovaná tuto částku dne 10. 12. 2013 uhradila. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 2. 2014, č. j. 10 C 136/2013-52 bylo řízení v uvedeném rozsahu zastaveno.
4. Podáním ze dne 25. 9. 2014 vzal žalobce svou žalobu co do zaplacení 1 879 Kč z titulu cestovních náhrad částečně zpět, neboť mu žalovaná tuto částku dne 12. 9. 2014 uhradila. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 při jednání soudu dne 25. 11. 2014 bylo řízení v uvedeném rozsahu zastaveno.
5. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 při jednání soudu dne 14. 4. 2015 bylo připuštěno rozšíření žaloby na základě podání žalobce ze dne 13. 12. 2013 o zaplacení dalších 236 Kč se zákonným úrokem z prodlení p. a. z této částky od 18. 4. 2013 do zaplacení.
6. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176 byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci 79 256 Kč s příslušenstvím (výrok I.), ve zbývajících částech, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení 533 770 Kč s příslušenstvím a konstatování porušení práv žalobce, soud žalobu zamítl (výroky II. a III.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náklady řízení (výrok IV.). Soud rozhodoval o nárocích žalobce na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 11 125 Kč z titulu nepřiměřené délky řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDAKCE] [REDAKCE] na zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 596 000 Kč z titulu nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání žalobce, zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 3 000 Kč z titulu nezákonného omezení osobní svobody žalobce, náhrady škody ve výši 340 Kč z titulu ušlého výdělku po dobu jeho zadržení a nakonec náhrady škody ve výši 2 901 Kč spočívající v cestovním vynaloženém žalobcem na cestu k jednotlivým úkonům v trestním řízení. Soud přiznal žalobci náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání (tj. nezákonné rozhodnutí) ve výši 77 000 Kč, náhradu nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody ve výši 2 000 Kč a náhradu škody spočívající v cestovním ve výši 256 Kč. Ohledně zbývajících nároků byla žaloba zamítnuta.
7. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015, č. j. 58 Co 349/2015-201 byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176 v napadeném výroku II. co do částky 531 460 Kč a v nákladovém výroku IV. potvrzen (výrok I.) a bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II.).
8. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 30 Cdo 1271/2016-218 byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015, č. j. 58 Co 349/2015-201, ve výroku o věci samé co do částky 519 000 Kč s příslušenstvím a nákladech řízení (výrok I.) a ve výroku o nákladech odvolacího řízení (výrok II.), a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176, v zamítavém výroku o věci samé co do částky 519 000 Kč s příslušenstvím (výrok II.) a ve výroku o nákladech řízení (výrok IV.), zrušeny a věc byla vrácena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení. Nejvyšší soud poukázal na svůj rozsudek ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, v němž uvedl, že „výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují“. Takové srovnání nevyplývá z rozsudků soudu prvního ani druhého stupně.
9. Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce byl zadržen Policií České republiky dne 9. 5. 2005, jako své zaměstnání uvedl, že je [REDAKCE] v [REDAKCE]. Z opisu z rejstříku trestů žalobce bylo zjištěno, že má jeden záznam na základě rozsudku Okresního soudu

v Litoměřicích z roku [REDAKCE] Usnesením policejního orgánu Policie ČR, ÚSKPV, Útvar odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, expozitura Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2005, [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce a dalších 9 podezřelých pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, dílem dokonáný, dílem nedokonáný podle § 8 odst. 1 trestního zákona, formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Dne 9. 9. 2009 byla podána obžaloba Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, obžalovaných bylo celkem 11. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu. Rozsudek ve vztahu k žalobci nabyl právní moci dne 11. 12. 2012.

10. Ze spisu Okresního soudu v Teplicích, sp. zn. [REDAKCE] soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 3. 2012 žalobu o rozvod manželství, které uzavřel s I. [REDAKCE] K. [REDAKCE] v roce 1983, mají dvě zletilé děti. V žalobě je uvedeno, že během manželství překonali spoustu krizí, které by byly důvodem k rozvodu, ale v posledních letech, když měl jít žalobce za krátko do důchodu, se tyto krize stupňovaly z důvodu, že si žalovaná bez vědomí žalobce začala brát různé půjčky, o kterých neměl žalobce ani tušení. Po čase žalobci připadalo, že žalovaná dělá neobyčejné, velké, zbytečné až nesmyslné nákupy. Když se zeptal, kde bere peníze, tak mu odpověděla, že si vzala menší půjčku, a že to je její věc. Žalobce se žalovanou hovořil o nesmyslnosti těchto půjček, na místo, aby začala peníze splácet, tak si vzala další půjčku bez jeho vědomí. Na základě toho už žalobce důrazně hovořil o rozvodu. Zadlužování stále pokračuje a žalobce nehodlá nést zodpovědnost za dluhy, které nezpůsobil, a ani z nich neměl žádný užitek. Manželství na základě nezodpovědnosti žalované přestalo fungovat i v tom smyslu, že je od července 2011 bez společného hospodaření, bez intimního života. Od října 2011 se žalovaná odstěhovala do jiného bytu. Dne 23. 5. 2012 proběhlo jednání před soudem prvního stupně, žalobce uvedl, že se od podání žaloby nic nezměnilo, že na žalobě trvá. Žalovaná s rozvodem manželství souhlasila. Souhlasila i s důvody rozvratu manželství, které jsou popsány v žalobě. Manželství bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 5. 2012, č. j. [REDAKCE], který nabyl právní moci dne 6. 6. 2012. Příčinu rozvratu manželství soud spatřoval v nezodpovědném chování žalované v oblasti hospodaření s finančními prostředky.
11. Z novinových článků soud zjistil, že v [REDAKCE] dne [REDAKCE] byl otištěn článek [REDAKCE] V článku je jmenován severočeský kriminalista M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] dále je uvedeno, že je do případu zapojeno 10 lidí, ti však nejsou jmenováni. Dne [REDAKCE] byl v [REDAKCE] dnes uveřejněn článek [REDAKCE] [REDAKCE] opět je jmenován pouze M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] a je uvedeno, že skupina zhruba 10 lidí organizovala daňové podvody. V [REDAKCE] dne [REDAKCE] byl publikován článek [REDAKCE], je jmenován pouze M. [REDAKCE] B. [REDAKCE] Dne [REDAKCE] [REDAKCE] byl v [REDAKCE] publikován článek [REDAKCE] ve kterém je uvedeno, že Krajský soud v Liberci uznal J. [REDAKCE] V. [REDAKCE] a další dva komplice S. [REDAKCE] N. [REDAKCE] a J. [REDAKCE] P. [REDAKCE] z mnohamilionových daňových podvodů. V článku nefiguruje jméno žalobce, k článku je však připojena fotografie, ke které je připojen text [REDAKCE] Na fotografii je též osoba žalobce.
12. Žalobce při svém účastnickém výslechu uvedl, že dělal [REDAKCE] a když jednou vstával, tak v šest hodin zazvonil zvonek u bytu, on se vyklonil z okna a tam byla policie. Ihned už bušili na dveře, žalobce byl v pyžamu, ihned mu dali pouta, v bytě najednou bylo až 12 policajtů. Všichni lidé z paneláku koukali, žalobce tam byl hodně známý, dělal 10 let [REDAKCE] a stovky rodičů ho znali. Potom probíhala prohlídka chaty za přítomnosti asi 2 až 3 policejních aut a lidé to tam také viděli. Byl vzat do cely předběžného zadržení. Jednu dobu přemýšlel i o sebevraždě, neboť mu vyhrožovali 12 lety. Vše bylo pojmenováno [REDAKCE]

dozvěděla se o tom ředitelka i ostatní lidé, a protože žalobce dělal i žaluzie, tak neměl už ani zakázky. Manželka si po určité době začala myslet, že na tom asi něco bude, když to tak dlouho trvá, žalobce raději chodil domů pozdě. Byl utrhačný, až zlý, potom se rozvedli, a to z toho důvodu, že začal být úplně jiný člověk. Následně prodal i chatu, kterou postavil a jezdil tam od 26 let, kde měl i partu, ale potom se tam na něj začali dívat divně, proto tam přestal jezdit.

13. Svědek P. K. při své svědecké výpovědi uvedl, že je synem žalobce. Byl to velmi nepříjemný zážitek, zejména domovní prohlídka. Jeho otec se od té doby velmi změnil. Při domovní prohlídce jim lezlo asi 12 lidí po celém baráku, svědek se nemohl ani v klidu nasnídat. Viděl, že otec je na pokraji zhroucení, když přišla matka z práce, tak se z toho také málem zhroutila. Otec byl spoutaný, bylo to ponižující, i když potřeboval použít toaletu. Byla to velká ostuda, mnoho lidí se na ně začalo dívat divně, změnili názor, kolovaly různé pomlavy. Lidé se od nich otočili a koukali na ně jako na kriminálníky. Otec se začal stranit lidí, dříve to byl pohodový člověk, byla s ním sranda, potom se uzavřel do sebe, byl nevrlý a bylo vidět, že má problémy. Svěřil se mu jednou, že přemýšlel i o sebevraždě, to se mu snažil vymluvit. Jako malý jezdil na chalupu, měl to tam rád, potom se jich tam lidé také začali stranit, neměli důvod tam jezdit a asi proto se otec chalupy i zbavil. Manželství rodičů fungovalo, otec měl z trestního řízení deprese, na začátku drželi rodiče při sobě, potom ale matka ztrácela důvěru, hádali se a nakonec se i rozvedli.
14. Svědkyně I. K. při své svědecké výpovědi uvedla, že je bývalou manželkou žalobce. Od zásahu policistů v bytě bylo narušeno jejich soukromí a soužití, došlo ke ztrátě jejich dobré pověsti. Oni byli v známé osoby, bývalý manžel tam byl na a to nařčení bylo velmi nepříjemné. Manžel z toho měl zdravotní problémy, ona ho nejprve podporovala, ale potom ztratila důvěru. Manžel přestal jezdit na chatu, miloval ji, myslí, že ji nakonec prodal. Ona sama tam moc nejezdila. V rozvodovém rozsudku je uvedeno, že důvodem pro rozvod byly dluhy, ty sice byly, ale to nebyl hlavní důvod k rozvodu. Hlavním důvodem bylo trestní stíhání, ale to tam dát nemohli, vůbec to ani u rozvodového soudu neuvodli. Manžel se psychicky změnil, začal se uzavírat, vše trvalo příliš dlouhou dobu. Nejprve byl manžel zábavný, když se vrátil z CPZ, tak byl úzkostný a mlčenlivý, přestal důvěřovat lidem, byl takový morous, nechtěl s lidmi mluvit, nemohl spát.
15. Z uplatnění nároku na náhradu škody ze dne 18. 4. 2013 soud zjistil, že žalobce uplatnil u žalované dne 23. 4. 2013 nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. . Jednak se domáhal náhrady škody ve výši 340 Kč podle § 30 zákona č. 82/1998 Sb., která mu vznikla vzetím do cely předběžného zadržení, dále náhrady škody ve výši 22 874 Kč spočívající v cestovních nákladech s tím, že žalobce jezdil osobním vozidlem Opel Astra, reg. zn. dále požadoval náhradu nemajetkové újmy ve výši 700 000 Kč z titulu nezákonného trestního stíhání, z toho 100 000 Kč bylo požadováno za nepřiměřenou délku trestního řízení a 600 000 Kč za porušení práva na nedotknutelnost osoby vzetím do CPZ, nedotknutelnost obydlí provedením domovní prohlídky včetně kancelářských prostor, odposlech telefonních hovorů, zajištění majetku a medializaci případu.
16. Ze stanoviska žalované ze dne 5. 12. 2013 soud zjistil, že žalovaná nepřiznala žalobci nárok na náhradu škody ve výši 340 Kč, neboť žalobce čerpal v dané dny dovolenou, která mu byla proplacena zaměstnavatelem. Co se týká cestovného, byla mu přiznána částka 18 330 Kč s tím, že nebylo možné přiznat cestovné za rok 2005, neboť z technického průkazu vozidla vyplývá, že registrace vozidla byla provedena až dne 22. 9. 2005. Nebylo přiznáno cestovné za dostavení se k úkonu – výslech ze dne 4. 4. 2007, neboť pan K. se ho účastnil jako svědek ve věci trestního stíhání pana B. kde byl zároveň poučen o způsobu uplatnění náhrady nutných vydání spojených s cestou. Dále žalovaná poskytla

žalobci zadostiučinění ve výši 88 875 Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení a zadostiučinění ve výši 1 000 Kč za dobu zadržení, tzn. 500 Kč za den. Zároveň konstatovala, že usnesení o zahájení o zahájení trestního stíhání pana J. K. je možno ve světle uvedených skutečností považovat za nezákonné.

17. Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v účinném znění (dále i jen „OdpŠk“), stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle § 2 cit. zák. odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.
18. Podle § 5 OdpŠk stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
19. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
20. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
21. Podle § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a odst. 2 OdpŠk zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
22. Soud posoudil zbývající předmět řízení po právní stránce podle § 1 odst. 1, § 5 písm. a), § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., když se žalobce po žalované domáhá zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 519 000 Kč za vydání nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDACTED]
23. V řízení bylo prokázáno, že trestní stíhání žalobce (a dalších 9 podezřelých) pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, dílem dokonáný, dílem nedokonáný podle § 8 odst. 1 trestního zákona, formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona bylo zahájeno usnesením policejního orgánu Policie ČR, ÚSKPV, Útvar odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, expozitura Ústí nad Labem, ze dne 9. 5. 2005, ČTS: [REDACTED], rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. [REDACTED] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, čímž zároveň došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu je nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody, resp. nemajetkové újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí dle § 31a odst. 1 OdpŠk.

24. V případě vydání nezákonného rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost zrušeno, není dána vyvratitelná domněnka, že jím byla dotčené osobě způsobena imateriální újma. Naopak, v řízení je na žalobci, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdil a prokazoval i existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobce, a vznik nemajetkové újmy vzniklé v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Teprve dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobce a že v důsledku toho vznikla žalobci nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případné výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněný pod číslem 67/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jako „rozhodnutí R 67/2016“)].
25. Obecně lze říci, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (k tomu srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednatel obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (k tomu srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08).
26. Trestní stíhání poškodilo žalobce zejména ve společenské oblasti, kdy tvrdil (a jeho tvrzení podpořily výpovědi svědků I. K. a P. K.), že ho přestali zdravit sousedé, a vnímal vyčítavé pohledy svých dlouholetých kamarádů a známých na chalupě v , kterou následně raději prodal.
27. Dále žalobce uváděl, že se mu v důsledku trestního řízení zhoršilo zdraví (během jednoho roku zhubl 20 kg, došlo k narušení jeho imunity, má problémy se spaním), byl nucen pravidelně navštěvovat lékaře. Žalobce sice předložil soudu výpis ze své zdravotní dokumentace od zdravotní pojišťovny, soud však důkaz tímto výpisem neprováděl, neboť žalobce nepožaduje náhradu škody na zdraví a uváděné zdravotní problémy provází většinu poškozených, kteří byli neoprávněně trestně stíháni, což je právě důvodem k tomu, aby jim bylo poskytnuto odškodnění („..... samotné trestní stíhání způsobuje zpravidla újmy, jež vylíčil žalobce a které by se souhrnně daly označit za morální poškození osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného života“ – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2773/2011).
28. Žalobce nebyl vůbec postižen trestním stíháním v pracovněprávní oblasti. Stále mohl bydlet ve služebním bytě a stále mohl vykonávat povolání na Pracovněprávní poměr ukončil až odchodem do starobního důchodu, jak uvedl při své účastnické výpovědi. Pokud žalobce tvrdil, že nemohl vedle svého zaměstnání podnikat v oblasti dodávky a montáže , protože mu byl při domovní prohlídce odňat jak osobní tak služební telefon, ve kterém měl uloženy všechny kontakty na klienty, přičemž telefony mu byly vráceny až dne 16. 6. 2006, pak dle názoru soudu mohl své kontakty obnovit v řádu týdnů maximálně měsíců, a to i s ohledem na to, že byl tak známou osobou a klienti by jej jistě velmi jednoduše našli. Kromě toho žalobce sám v žalobě uvádí, že ihned po návratu z CPZ si opatřil nový telefon s původním telefonním číslem. Potom není zřejmé, z jakého důvodu ho klienti na tomto telefonním čísle nekontaktovali sami, pokud žalobce tvrdí, že měl rozjednané zakázky. Pokud si skutečně někdo žaluzie objednal, tak se jistě sám aktivně zajímal o to, kdy bude jeho objednávka vyřízena a nevyčkával, zda a kdy mu žalobce zatelefonuje. Příčinná souvislost mezi úmrtím otce žalobce s trestním stíháním žalobce nebyla prokázána.

29. Žádné jiné následky v osobnostní sféře žalobce způsobené trestním stíháním nebyly prokázány. Manželství žalobce bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 23. 5. 2012, č. j. [REDAKCE], v jehož odůvodnění je i závěr soudu o příčině rozvratu manželství, kterou spatřoval v nezodpovědném chování manželky žalobce v oblasti hospodaření s finančními prostředky, jak i oba manželé v průběhu řízení o rozvod shodně tvrdili. Soud neuvěřil tvrzením žalobce, ani svědeckým výpovědím jeho bývalé manželky či syna, že příčinou rozvratu manželství mělo být právě trestní stíhání žalobce. Pokud by tomu tak skutečně bylo, tvrdili by to jistě manželé už v řízení o rozvod manželství. Jeho tvrzení o tom, že uvedli jiný důvod rozvratu manželství, který by byl schůdný i pro církev, jelikož žalobce a jeho bývalá manželka jsou věřícími osobami, je zcela nelogický a zjevně účelový. Žalobce pro rozvod manželství nepotřeboval souhlas církve a ani není zřejmé, z jakého důvodu by měl být pro církev „schůdnější“ důvod rozvodu nezodpovědné hospodaření s finančními prostředky než to, že byl žalobce trestně stíhán, což mělo být každému (minimálně v [REDAKCE] a tedy i církvi známo.
30. Trestní stíhání žalobce vešlo ve známost zejména v [REDAKCE], kde žalobce bydlel a pracoval jako [REDAKCE] v jedné [REDAKCE]. Z výpovědí svědků vyplynulo, že on a jeho rodina byli v [REDAKCE] známí, a to právě z důvodu výkonu jeho povolání, kdy žalobce znalo mnoho rodičů dětí, které školu navštěvovaly. Výpověďmi svědků bylo též prokázáno, že se o trestním stíhání žalobce dozvěděli lidé v [REDAKCE] kde měl žalobce chalupu. Z provedeného dokazování (výpovědi svědků a 4 novinové články) je tak zřejmé, že trestní stíhání žalobce nevešlo ve známost po celé České republice, pouze jednou se objevila fotografie v celostátním deníku [REDAKCE] (dne [REDAKCE], na které je vidět i žalobce, nicméně kdo žalobce neznal již dříve, tak by nemohl dospět k závěru, že se o žalobce jedná, neboť u fotografie ani v článku není jeho jméno vůbec zmíněno. Kromě toho byl pro trestně stíhané osoby článek pozitivní, neboť v něm bylo uvedeno, že nikdo za mnohamilionové podvody s daněmi nejde do vězení a navíc že osm obžalovaných bylo zproštěno. Další tři články (2 x regionální deník a 1 x celostátní deník [REDAKCE] z [REDAKCE] jméno žalobce vůbec nezmiňují, ani není připojena fotografie žalobce. Hovoří se zejména o „vysoce postaveném severočeském kriminalistovi“, což byla zjevně nejzajímavější informace v uvedených článcích. Z uvedeného je zřejmé, že znalost trestního stíhání žalobce byla spíše lokálního než celostátního charakteru.
31. Soud tak dospěl k závěru, že nezákonným trestním stíháním bylo zasaženo do práva žalobce na soukromý a osobní život a do jeho cti a dobré pověsti.
32. Soud se tak zabýval tím, zda je dostačujícím zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí nebo zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích (§ 31a odst. 2 OdpŠk). Při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného, přičemž přihlédne i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 OdpŠk se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 nebo ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011). Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).
33. Žalobce byl stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za který bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci

trest odnětí svobody v trvání 5 – 12 let. S ohledem na hrozbu vyššího trestu odnětí svobody lze dospět k závěru, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu by mělo být poskytnuto v penězích, neboť čím vyšší trest poškozenému v trestním řízení hrozí, tím vyšší je jeho újma. Povaha trestné činnosti (trestný čin proti měně a daňové), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud měla být trestnou činností způsobena škoda velkého rozsahu, jako v posuzovaném případě. Již tyto uvedené skutečnosti svědčí pro poskytnutí zadostiučinění v penězích.

34. Trestní řízení trvalo 7 let a 7 měsíců, což je doba s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřená (jak je popsáno v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176). Vzhledem k tomu, že toto kritérium bylo posuzováno v tomto řízení samostatně, neboť žalobce se rovněž domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené době ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk (a žalovaná již žalobci zaplatila 88 875 Kč, přičemž soud tuto částku shledal jako přiměřenou), pak soud z důvodu délky řízení neučinil závěr o zvýšené intenzitě zásahu do osobnostní sféry žalobce (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).
35. Co se týká následků, které byly způsobeny trestním stíháním v osobnostní sféře žalobce, pak má soud za prokazané, že trestním stíháním byl narušen zejména soukromý a společenský život žalobce. Žalobce přestali zdravit sousedé, žalobce vnímal vyčítavé pohledy svých dlouholetých kamarádů a známých na chalupě v Libochovicích, kterou následně raději prodal. Žádné jiné výrazné následky v osobnostní sféře žalobce způsobené trestním stíháním tak nebyly soudem shledány (kromě obecných následků, jež provází každé trestní stíhání, jako je stres, nervozita, podrážděnost, nespavost, apod.). Žalobce nebyl stíhán vazebně, trestní stíhání nebylo příliš medializováno, nevešlo v širší známost.
36. Žalobce pro srovnání svého případu (k tomu srov. rozhodnutí R 67/2016) označil nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3016/11, sp. zn. I. ÚS 2551/13, sp. zn. I. ÚS 4002/14, sp. zn. I. ÚS 2394/15 a sp. zn. IV. ÚS 3183/15, rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 30 Cdo 827/2014, sp. zn. 30 Cdo 1684/2010, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, sp. zn. 30 Cdo 1203/2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, sp. zn. 30 Cdo 402/2011, sp. zn. 30 Cdo 1291/2017, sp. zn. 30 Cdo 2586/2016 a sp. zn. 30 Cdo 2779/2012, a rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 11 C 15/2013 týkající se spoluobžalovaného žalobce.
37. Nálezem Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. I. ÚS 3016/11 byla zamítnuta ústavní stížnost stěžovatelů proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 30 Cdo 1684/2010-363, v kterém Nejvyšší soud uzavřel, že částka 100 000 Kč přiznaná stěžovateli jakožto zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání není nízká, naopak že je částkou poměrně vysokou, a to i přes značnou medializaci v různých celostátních médiích, jakož i přes provedenou domovní prohlídku v ranních hodinách Útvarem rychlého nasazení (URNA), při které došlo k vyražení dveří a k vystrašení „až k smrti“ nejen stěžovatele, ale i jeho rodiny. Stěžovatel byl stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství, byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody na 5 až 12 let, trestní řízení trvalo od června 2006 do ledna 2007 (tj. 7 měsíců) zastavením trestního stíhání, neboť skutek, jehož se měl stěžovatel dopustit, není trestným činem.
38. Nálezem Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2551/13 byly zrušeny rozsudky soudů prvního a druhého stupně a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2810/2012, neboť jimi bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces v řízení o nároku stěžovatelky na náhradu nemajetkové újmy, která jí měla být způsobena nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce trestního řízení vedeného

u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. [REDAKCE] a sp. zn. [REDAKCE]. Tento náleží Ústavního soudu není pro tento případ použitelný, neboť se zabýval nárokem na náhradu nemajetkové újmy z titulu nesprávného úředního postupu a nikoliv z nezákonného rozhodnutí.

39. Nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. I. ÚS 4002/14 byla odmítnuta ústavní stížnost stěžovatele proti rozsudkům soudů prvního (věc v prvním stupni byla vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010) a druhého stupně a Nejvyššího soudu (sp. zn. 30 Cdo 3858/2013), kdy obecné soudy přiznaly stěžovateli zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč za nezákonné trestní stíhání pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku, zneužití pravomoci veřejného činitele, zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a podvodu zahájené v červnu 2007 a skončené v září 2009 (trestní řízení tedy trvalo 2 roky a 3 měsíce). Stěžovatel byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť skutky, které mu byly kladeny za vinu, nebyly trestnými činy. Stěžovatel byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 3 let, trestní stíhání stěžovatele bylo spojeno s jeho předchozím výkonem veřejné funkce, bylo široce medializováno, a stěžovatele tak velmi výrazně poškodilo na jeho dobré pověsti zejména v místě jeho bydliště.
40. Nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 2394/15 byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě, neboť jím bylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces v řízení o nároku stěžovatelky na náhradu nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání (tj. z nezákonného rozhodnutí) zahájeného v září 2009 a skončeného v únoru 2011 (trestní řízení tedy trvalo 1 rok a 5 měsíců) pro trestný čin pojistného podvodu ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 k § 250a odst. 1, 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Stěžovatelka byla zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v obžalobě označený skutek není trestným činem, byla ohrožena trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 2 let. Stěžovatelka byla do zahájení trestního stíhání zcela bezúhonnou občankou, po dvacet let byla zaměstnána na městském úřadu v odboru investic, o trestním stíhání byl informován její vedoucí, její spolupracovnice i nejbližší rodinní příslušníci. Trestní stíhání se rovněž negativně odrazilo na zdravotním stavu stěžovatelky, zejména došlo k prohloubení psychických potíží. Soud prvního stupně přiznal stěžovatelce zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč, odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl. Ústavní soud dodal, že stěžovatelkou požadovaná výše zadostiučinění (50 000 Kč) se bez jakékoli prejudice jeví jako zcela postačující.
41. Nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3183/15 byly zrušeny rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. 5. 2013, č. j. 19 C 304/2011-212, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2013, č. j. 70 Co 459/2013-259 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2015, č. j. 30 Cdo 2209/2014-271, neboť jimi bylo porušeno právo na zachování lidské důstojnosti a na osobní čest, dobrou pověst a ochranu jména, jakož i právo domáhat se svých práv u nezávislého a nestranného soudu a právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu. Obecné soudy rozhodovaly o nároku stěžovatelky na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání (tj. nezákonné rozhodnutí) zahájené v únoru 2005 a skončené v listopadu 2010 (trvalo tedy 5 let a 9 měsíců) pro trestný čin krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona. Stěžovatelka byla zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť v obžalobě označený skutek není trestným činem, byla ohrožena trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 2 let, přičemž pro existenci pravomocných rozhodnutí odvolacího soudu, který nerespektoval první kasační rozhodnutí soudu dovolacího, vykonala ve dvou etapách celý trest zákazu výkonu činnosti (advokacie) v trvání 2 let. Bylo zjištěno, že stěžovatelka byla bezúhonnou osobou žijící s rodinou na vesnici, měla vybudovanou advokátní praxi, požívala společenské prestiže a zahájení trestního stíhání rychle zasáhlo

téměř do všech jejích jistot. Osoby, které věřily v nevinu stěžovatelky, přestaly v ní věřit poté, co byla podruhé pravomocně odsouzena krajským soudem. Zproštění obžaloby posledním rozsudkem pak nemělo na její vnímání okolím mimo její rodinu podstatný dopad. Stěžovatelka se musela nadvakrát vzdát klientely své advokátní kanceláře, čímž veškeré její předchozí investice do budování dobré pověsti vzaly za své. Soud prvního stupně přiznal stěžovatelce zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 300 000 Kč, odvolací soud však tuto částku snížil na 100 000 Kč, dovolání bylo odmítnuto. K uvedenému soud dodává, že řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 304/2011 není dosud pravomocně skončeno.

42. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 30 Cdo 827/2014 bylo odmítnuto dovolání poškozeného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2013, č. j. 69 Co 398/2013-95 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 23 C 117/2012), kdy se poškozený mimo jiné domáhal náhrady nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 trestního zákona a posléze i pro trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 odst. 1 písm. a) trestního zákona, které trvalo od září 2009 do listopadu 2011 (tj. 2 roky a 2 měsíce, z toho byl poškozený 420 dní ve vazbě). Poškozený byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán, hrozil mu trest odnětí svobody v trvání 1 – 8 let. Poškozený byl již v minulosti pro mravnostní trestné činy opakovaně odsouzen, naposledy byl uznán vinným mj. i trestným činem pohlavního zneužívání a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce trvání 5 roků, z něhož byl podmíněně propuštěn, byla mu stanovena zkušební doba v délce 4 let a trestný čin, pro který byl obviněn (a vzat do vazby), měl spáchat právě ve zkušební době. Jeho trestnímu stíhání se dostalo široké negativní publicity stále přetrvávající na internetu. Poškozenému bylo přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí ve výši 50 000 Kč.
43. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2011, č. j. 20 Co 57/2011-57 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010), kdy odvolací soud přiznal poškozenému zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč za nezákonné trestní stíhání pro trestné činy porušování povinností při správě cizího majetku, zneužití pravomoci veřejného činitele, zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění a podvodu zahájené v červnu 2007 a skončené v září 2009 (trestní řízení tedy trvalo 2 roky a 3 měsíce). Poškozený byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť skutky, které mu byly kladeny za vinu, nebyly trestnými činy. Poškozený byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody v trvání až 3 let, trestní stíhání poškozeného bylo spojeno s jeho předchozím výkonem veřejné funkce, bylo široce medializováno, a poškozeného tak velmi výrazně poškodilo na jeho dobré pověsti zejména v místě jeho bydliště. Nejvyšší soud uvedl, že odvolací soud postupoval při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění na základě neúplného právního posouzení neúplně. K tomu soud dodává, že v dalším řízení byla poškozenému přiznána stejná výše zadostiučinění, ústavní stížnost byla odmítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. I. ÚS 4002/14 (jak je již uvedeno výše).
44. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2009, č. j. 15 Co 418/2009-202 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 18 C 557/2007). Předmětem řízení však byl nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody vazbou, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.
45. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1203/2012 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2011, č. j. 25 Co 387/2011-141, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 10. 2. 2011, č. j. 23 C 8/2008-87.

Předmětem řízení však byl nárok na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné omezení osobní svobody vazbou, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.

46. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2011, č. j. 30 Co 589/2010-56, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 10. 2010, č. j. 11 C 45/2010-37, avšak z důvodu procesních vad, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.
47. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2011, sp. zn. 30 Cdo 402/2011 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2010, č. j. 68 Co 101/2010-111, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. 11. 2009, č. j. 17 C 151/2009-79, avšak z důvodu procesních vad, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný. Následně však bylo rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 4. 2012, č. j. 17 C 151/2009-155, kterým bylo poškozenému přiznáno právo na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 150 000 Kč za nezákonné trestní stíhání trvající od března 2006 do srpna 2007 (tj. 1 rok a 5 měsíců). Z rozsudku však není možné zjistit, pro jakou trestnou činnost byl poškozený stíhán, ani jaký trest mu v případě odsouzení hrozil. Ze skutkového závěru vyplývá, že poškozený byl a je státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Berouně, že byl rozhodnutím ministra spravedlnosti dočasně postaven mimo službu, byl mu krácen plat (který mu byl následně doplacen), byla mu zrušena plánovaná sázka u státního zastupitelství vyššího stupně, po dobu trestního stíhání pobýval u svého otce v [REDAKCE] kde se rozkřiklo, že je trestně stíhán.
48. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 30 Cdo 1291/2017 bylo zamítnuto dovolání poškozené proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2016, č. j. 58 Co 286/2016-10 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 187/2014). Předmětem řízení však byl nárok na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup v trestním řízení (nároky byly navíc zamítnuty z důvodu promlčení), proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.
49. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2586/2016 byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2015, č. j. 21 Co 198/2015-219 (věc v prvním stupni vedena u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 107/2013) z důvodu neúplného a nesprávného právního posouzení věci, neobsahuje tedy žádné relevantní skutečnosti pro souzenou věc. Následně bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017, č. j. 21 Co 198/2015-358 tak, že se konstatuje porušení práva poškozeného v důsledku vydání nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání). Poškozený byl stíhán pro přečin neoprávněného zásahu do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru dle § 208 odst. 1, 2 trestního zákoníku, trestní stíhání trvalo od prosince 2011 do července 2012 (tj. 7 měsíců), poškozený byl ohrožen trestem odnětí svobody v trvání až 2 let, trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu, že skutek, pro který byl trestně stíhán, není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Poškozený neprokázal žádné výrazné zásahy do své osobnostní sféry, kromě toho byl souběžně trestně stíhán na základě jiného usnesení o zahájení trestního stíhání.
50. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2779/2012 byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2011, č. j. 13 Co 374/2011-94 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 20. 12. 2010, č. j. 41 C 3/2010-61, z důvodu procesního pochybení a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Následně bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 12. 2013, č. j. 41 C 3/2010-152, avšak po částečném zpětvzetí žaloby již jen o nároku na náhradu

nemajetkové újmy, která mu byla způsobena výkonem trestu odnětí svobody, proto citovaný rozsudek Nejvyššího soudu není pro tento případ použitelný.

51. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. 12. 2017, č. j. 11 C 15/2013-616 vyplývá, že rozsudkem ze dne 20. 4. 2015, č. j. 11 C 15/2013-449, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2016, č. j. 29 Co 375/2015-510 bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDAKCE] (v kterém byl žalobce též jedním z obžalovaných) v celkové výši 550 000 Kč (116 000 Kč za újmu vzniklou v důsledku trestního stíhání v době do 26. 4. 2006 a 434 000 Kč za újmu vzniklou v důsledku trestního stíhání v době od 27. 4. 2006 do jeho skončení dne 11. 12. 2012). Soudy dospěly k závěru, že trestním stíháním došlo k výraznému útlumu profesního života poškozeného a že jeho intelektuální kapacita byla blokována účastí na frustrujícím trestním stíháním. Byla prokázána skutečná mimořádnost současných úspěchů poškozeného na vědeckém a technologickém poli, které jsou pokračováním jeho třicetileté práce. Poškozeným založená společnost se podílí na přípravě české laboratoře pro kosmický výzkum, spolupracuje s vědci na českých univerzitách i v zahraničí a má zakázky po celém světě, včetně armádních.
52. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. 6. 2017, č. j. 23 C 135/2013-260 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2018, č. j. 15 Co 29/2018-338 bylo poškozenému přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDAKCE] (v kterém byl žalobce též jedním z obžalovaných) ve výši 260 000 Kč (za období trestního stíhání od 27. 4. 2006 do jeho skončení dne 11. 12. 2012). Soudy dospěly k závěru, že trestním stíháním došlo k narušení vztahů mezi kolegy a bývalými kolegy poškozeného - policisty - v komunitě policistů, řada kolegů byla přesvědčena o vině poškozeného a chovala se dle toho. Došlo k odcizení mezi poškozeným a jeho manželkou, s kterou nemohl cestovat, neboť mu byl zabrán cestovní doklad. Poškozený byl zproštěn výkonu služby.
53. Z výše uvedených rozhodnutí soudů vyplývá, že nejhodnějšími případy ke srovnání projednávané věci jsou případy spoluobžalovaných žalobce (vedeny u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 11 C 15/2013 a sp. zn. 23 C 135/2013). Je zřejmé, že k nejvýraznějšímu zásahu do osobnostní sféry došlo v případě poškozeného ve věci sp. zn. 11 C 15/2013 (útlum mimořádně úspěšného třicetiletého profesního života na vědeckém a technologickém poli v České republice i v zahraničí), zhruba o polovinu nižšímu zásahu došlo v případě poškozeného ve věci sp. zn. 23 C 135/2013 (významné narušení vztahů mezi kolegy a bývalými kolegy z řad policistů, zabránění cestovního dokladu, jmenování v tisku), u žalobce došlo k zásahům nejnižším (vyčítavé pohledy kamarádů a známých na chalupě, kterou následně prodal). Zájem médií byl ve všech hodnocených případech nižší, jednalo se o několik článků v regionálním tisku a o jednu fotografii v celostátním tisku bez uvádění jména žalobce.
54. Soud tak v posuzovaném případě považuje za přiměřené odškodnění částku 200 000 Kč. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1. 6. 2015, č. j. 10 C 136/2013-176 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2015, č. j. 58 Co 349/2015-201 již bylo žalobci přiznáno zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou vydáním nezákonného rozhodnutí ve výši 77 000 Kč (tuto částku soud rozdělil na 10 000 Kč za období od zahájení trestního stíhání žalobce, tj. od 9. 5. 2005, do nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., tj. do 26. 4. 2006, a na částku 67 000 Kč za období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012, tj. do skončení trestního stíhání žalobce dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2579/2011).

55. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci dalších 123 000 Kč (23 000 Kč za období od zahájení trestního stíhání žalobce do 26. 4. 2006 a 100 000 Kč za období od 27. 4. 2006 do skončení trestního stíhání) včetně požadovaného zákonného úroku z prodlení ve výši 7,05 % ročně, který je odůvodněn § 517 odst. 1, 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. (k tomu srov. stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010, uveřejněné pod číslem 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, dále i jen „Stanovisko“, dle kterého má poškozený právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb.). Žalobce svůj nárok u žalované uplatnil dne 23. 4. 2013, šestiměsíční lhůta uplynula dne 23. 10. 2013, ode dne následujícího byla žalovaná v prodlení s plněním peněžitého závazku.
56. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“); takto prodloužená pariční lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu (výrok I.).
57. Ve zbývající části, kterou se žalobce po žalované domáhá zaplacení 396 000 Kč se 7,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 24. 10. 2013 do zaplacení, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II.).
58. Žalobce ve svém podání ze dne 25. 10. 2014 mimo jiné navrhl, aby délka kompenzačního řízení byla při určení výše odškodnění zohledněna v jeho prospěch. Žalobce poukázal na to, že mimosoudně uplatnil svůj nárok u žalované dne 18. 4. 2013, žalovaná přistoupila k odškodnění až dne 5. 12. 2013, resp. 12. 9. 2014, tedy po téměř 9, resp. 17 měsících. K tomuto požadavku žalobce soud uvádí, že judikatura Nejvyššího soudu (k tomu srov. bod VI. Stanoviska) jakož i Evropského soudu pro lidská práva (k tomu srov. věc Žirovnický proti České republice, stížnost č. 10092/13 a dalších šest stížností uvedených v příloze ze dne 8. 2. 2018) připouští, resp. doporučuje, aby soudy rozhodující o výši náhrady za škody způsobené nepřiměřenou délkou jiného řízení uznaly vlastní průtahy a z tohoto důvodu přiznaly poškozeným zvýšené odškodnění. Z uvedeného je zřejmé, že zvýšit zadostiučinění za nemajetkovou újmu z důvodu délky kompenzačního řízení lze pouze v řízeních o nárocích na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce jiného řízení a nikoliv v řízeních o nárocích na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí. Soud proto důvod pro zohlednění délky kompenzačního řízení do výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí neshledal.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2, § 146 odst. 2 věty druhé za použití § 151 odst. 1 o. s. ř., podle nichž měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo, a byl-li pro chování žalovaného vzat zpět návrh, který byl podán důvodně, je povinen hradit náklady řízení žalovaný
60. V souzeném případě byl žalobce zcela úspěšný ve 3 nárocích po tarifní hodnotě 50 000 Kč (zadostiučinění za nemajetkovou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nepřiměřenou délku řízení – žalovaná plnila žalobci až po podání žaloby a po uplynutí lhůty dle § 15 odst. 2 OdpŠk, proto procesně zavinila zastavení řízení, zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné omezení osobní svobody), zcela neúspěšný ve 2 nárocích (na náhradu škody ve výši 340 Kč a konstatování porušení práv – tarifní hodnota 50 000 Kč) a částečně úspěšný v nároku na

náhradu škody spočívající v cestovních náhradách (20 465 Kč = úspěch, 2 645 Kč = neúspěch). Součet úspěchu (tarifních hodnot) je 170 465 Kč, součet neúspěchu (tarifních hodnot) je 52 985 Kč, poměr úspěchu k neúspěchu je 76 % ku 24 %, žalobce byl v řízení úspěšný co do 52 %.

61. Žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve výši 109 885 Kč, která sestává z odměny za 3 úkony právní služby po 9 220 Kč za přípravu a převzetí zastoupení, podání žaloby a částečné zpětvzetí žaloby [do částečného zastavení řízení dne 8. 3. 2014, tj. z tarifní hodnoty 223 214 Kč po sečtení tarifních hodnot (340 Kč + 22 874 Kč + 4 x 50 000 Kč – 3 nároky na náhradu nemajetkové újmy v penězích a 1 nárok na náhradu nemajetkové újmy formou konstatování) šesti spojených věcí ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a/, § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 12 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) (dále jen „AT“)], z odměny za 3 úkony právní služby po 9 140 Kč za účast na jednání před soudem prvního stupně dne 25. 11. 2014, 14. 4. 2015 a 26. 5. 2015 a z odměny za 1 půl úkon právní služby po 4 570 Kč za účast při vyhlášení rozsudku dne 1. 6. 2015 [tj. z tarifní hodnoty 203 241 Kč po sečtení tarifních hodnot (340 Kč + 2 901 Kč + 4 x 50 000 Kč) šesti spojených věcí ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a/, § 11 odst. 1 písm. g), odst. 2 písm. f) a § 12 odst. 3 AT], z odměny za 2 úkony právní služby po 7 140 Kč za podání odvolání proti rozsudku ze dne 1. 6. 2015 a účast na jednání před odvolacím soudem dne 12. 11. 2015 [tj. z tarifní hodnoty 150 340 Kč po sečtení tarifních hodnot (340 Kč + 3 x 50 000 Kč) čtyř spojených věcí ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a/, § 11 odst. 1 písm. d), g) a § 12 odst. 3 AT], z odměny za 1 úkon právní služby po 3 100 Kč za podání dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 19. 11. 2015 [tj. z tarifní hodnoty 50 000 Kč ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a/ a § 11 odst. 1 písm. d) AT], z odměny za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč za účast na jednání u soudu prvního stupně dne 5. 6. 2018 a za písemné vyjádření k výzvě soudu ze dne 20. 6. 2018 [tj. z tarifní hodnoty 50 000 Kč ve smyslu § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a/ a § 11 odst. 1 písm. d), g) AT], z paušální náhrady hotových výdajů za 12 úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1, 3 AT, z náhrady za promeškaný čas ve výši 2 000 Kč (5 x 4 x 100 Kč) za 5 cest z Kladna do Prahy a zpět při délce jedné cesty 34 minut (§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT), z náhrady cestovních výdajů zástupkyně žalobce ve výši 401 Kč za jízdu k jednání soudu prvního dne 25. 11. 2014 osobním automobilem zn. ŠKODA Octavia, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 6,6 l /100 km, na trase Kladno – Praha a zpět v délce jedné cesty 33 km, při vyhláskové ceně motorové nafty ve výši 36 Kč/1 liter (§ 13 odst. 1, 4 AT, § 158 zákona č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c) vyhlášky č. 435/2013 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b/ zákona č. 262/2006 Sb.), z náhrady cestovních výdajů zástupkyně žalobce ve výši 803 Kč za jízdu k jednání soudu prvního stupně dne 14. 4. 2015 a dne 26. 5. 2015 osobním automobilem zn. ŠKODA Octavia, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 6,6 l /100 km, na trase Kladno – Praha a zpět v délce jedné cesty 33 km (tj. celkem 132 km), při vyhláskové ceně motorové nafty ve výši 36,10 Kč/1 liter (§ 13 odst. 1, 4 AT, § 158 zákona č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b/ zákona č. 262/2006 Sb.), z náhrady cestovních výdajů zástupkyně žalobce ve výši 365 Kč za jízdu k jednání odvolacího soudu dne 12. 11. 2015 osobním automobilem zn. ŠKODA Octavia, reg. zn. [REDAKCE] při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 6,6 l /100 km, na trase Kladno – Praha a zpět v délce jedné cesty 30 km, při vyhláskové ceně motorové nafty ve výši 36,10 Kč/1 liter (§ 13 odst. 1, 4 AT, § 158 zákona č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 3,70 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b/ zákona č. 262/2006 Sb.), z náhrady cestovních výdajů zástupkyně žalobce ve výši

415 Kč za jízdu k jednání soudu prvního stupně dne 5. 6. 2018 osobním automobilem zn. BMW X5, reg. zn. [REDACTED], při průměrné spotřebě pohonných hmot (NM) 7,7 l /100 km, na trase Kladno – Praha a zpět v délce jedné cesty 33 km, při vyhláškové ceně motorové nafty ve výši 29,80 Kč/1 litr (§ 13 odst. 1, 4 AT, § 158 zákona č. 262/2006 Sb. a § 4 písm. c) vyhlášky č. 463/2017 Sb.) a při sazbě základních náhrad za používání silničních motorových vozidel ve výši 4 Kč/1 km (§ 157 odst. 4 písm. b/ zákona č. 262/2006 Sb.) a 21 % DPH ve výši 19 071 Kč.

62. Jejich 52 %, tj. 57 140 Kč, uložil zaplatit převážně neúspěšné žalované ve lhůtě patnácti dnů od právní moci rozsudku (o lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. z důvodů uvedených výše), k rukám zástupkyně žalobce dle § 149 odst. 1 o. s. ř. (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Praha 28. srpna 2018

Mgr. Markéta Jirásková v. r.
soudkyně